

BLOED & WONDEN

Met de regelmaat van een boeddha dronk 't Hoofd, pril dertiger, zijn koppen koffie in de steden van occidentaal Vlaanderen. Hij dook op in Oostende, te Kortrijk, in Ieper, te Brugge. Om er maar enkele te noemen en vele te verzwijgen. 't Hoofd torste een opvallend groot hoofd op zijn lichaam mee. Vandaar de benaming (meestal achter zijn rug gebruikt) waaronder hij gebukt ging. Niet: Kop. Nee: 't Hoofd. In dat hoofd pleurde hij elk etmaal diverse koppen koffie. Intimi en vrienden spraken hem met 'Luc' aan. 't Hoofd werd zeer weinig met 'Luc' aangesproken. Nog veel minder met "t Hoofd": niet omwille van dat hinderlijke afgekapte bepaald lidwoord ervoor, wat de aanspreekbaarheid verminderde, maar omdat de meeste mensen niet *met* hem, maar *over* hem spraken. Gewoonlijk was dat omwille van dat hoofd van hem, want zeer weinig mensen kenden hem persoonlijk.

Eén keer had een nobele onbekende tearoomtjiger het gewaagd zich met 'Hei, 't Hoofd' tot hem te wenden. Men poogt nu eenmaal banden te scheppen in de horeca, nietwaar. De kerel wist van niet beter. Een en ander had hij opgevangen uit het gekonkelfoes in een belendend groepje aan de toog. Hij was in de waan dat het om een soort rare achternaam ging, een beetje vriendschappelijk en vertrouwelijk vervormd tot een soortement alias. Deze man kreeg van de onbenoemde Luc op staande voet een kopstoot die de hele tearoom op zijn grondvesten deed daveren. De onverlaat werd met blauw zwieplicht afgevoerd.

't Hoofd dronk zijn eenzame koppen koffie gezeten op barstoeltjes, bij gebrek daaraan aan tafeltjes, en bij gebrek daaraan op vensterbanken. Bracht hij meer dan twee koppen koffie in een bepaald etablissement door, dan stapelden zich in zijn omgeving de koekjes, chocolaatjes, suikers en melkcapsuletjes op. Geen van deze begeleidend ingrediënten nam hij tot zich. Inktzwart diende zijn droesem te zijn.

Er ging een zekere dreiging van 't Hoofd uit. Er was niet alleen dat monumentale hoofd, er was ook dat stilzwijgen. Dit zwijgen nam onmiddellijk de proporties van dat hoofd aan, want de enige woorden die deze dooievisjesvreter noodgedwongen uitte, waren:

1. *koffie*
2. *mm*

Opmerkingen betreffende het weer of vragen in verband met de aard van de koffie bleven onbeantwoord. Ook bij het ruilen der euroflapjes of euromunten heerste beklemmende stilte. 't Hoofd liet de voorwerpen voor zich spreken.

In de horecabedrijven van diverse steden in Vlaanderen gunde men 't Hoofd – dankzij gewenning – dan ook telkenmale ootmoedig een zitplaats, en bij grote drukte suggereerde men een zitje op een vensterbank of de vooronderste trede van een trap. Na luttele minuten al had de hele reutemeteut op bijvoorbeeld een jolige vrijdagavond of een feestelijke zaterdagavond zichzelf een zwik gegeven zodat de donkere vreemdeling (Was hij ziek? Leed hij aan iets onsterfelijks?) zichzelf en zijn hoofd neerpoten kon. Dan werd hij een eiland, een mekka van mokka, een heilige plek waarrond men vol ontzag en vraagtekens een omtrekkende beweging beschreef teneinde te gaan pissen. Geginnegap was natuurlijk evenmin van de lucht. Toch liet men hem met rust, want de fameuze tearoomkopstoot was hem en zijn reputatie overal al voorafgegaan. 't Hoofd begon her en der bekend te geraken, door zijn frequentie van opdoemen, zijn alomtegenwoordigheid in de provincie, zijn sloten koffie die hij met onveranderlijke meetkundige gebaren in zijn grote hoofd gulpte. Zelfs op openluchtfestivals in de zomer sloeg hij toe, schadeloos aanwezig. Waar duizenden jongelui met bijna niets aan volledig uit de bol gingen, daar stond 't Hoofd gewapend met een festivalkoffie naar de verre poppetjes op het podium te staren. Zo was hij ook al tweemaal in Werchter gesignaleerd, telkens ter gelegenheid van een optreden, nou: aftreden, van de bejaarde 'Rolling Stones' (de 'Rollende Stenen'). En waar men verder ging langs Vlaamse wegen, daar kwam men 't Hoofd immer weer tegen: straattheaters, foyers van schouwburgen, talrijke ouwetante-tearooms, vele jeugdhonken, clubs, lounges, bars. Iemand beweerde dat hij 't Hoofd eens een bordeel binnen zag gaan voor een koffie verkeerd. Een andere bron stelde met klem dat 't Hoofd zich uitsluitend met taxi's verplaatste. Nog iemand anders meende de contouren van 't Hoofd herkend te hebben in de boeteprocessie van Veurne, maar toen hij er echter aan toevoegde: 'Hij liep zelfs op kop', geloofde niemand hem nog.

't Hoofd? Een raadsel. Koffiedikkijken.

In het holst van een Vlaamse zomer werd 't Hoofd betrappt bij het verorberen van een pot mosselen in witte wijn, op het terras van het etablissement *De Oude Melkerij*, in een middelgroot dorp vlak over de provinciegrens. Mosselen! *He washed them down with Chardonnay*. Van koffie was er eerst geen spoor te bekennen. Een zotte jeugdige fietsbende op weg naar de *Gentse Feesten* streek er neer en trof hem daar aan, zodat zijn onbewaakte ogenblikken in rook opgingen. Het was niet onopgemerkt gebleven. Diverse zatteriken onder de cyclisten herkenden hem formeel aan het formaat van zijn hoofd. Enkelen hadden hem vroeger al in hun jeugdhonk gezien.

Had 't Hoofd zich daar opzettelijk verschanst om ongestoord wat vast voedsel tot zich te nemen? Had hij daartoe even de westelijkste provincie verlaten? Betrof het hier ook een tussenhalte op weg naar de Gentse Feesten en wou 't Hoofd eerst de innerlijke mens versterken? Scheelde er iets aan de koffie in andere provincies?

Men kon maar gissen.

't Hoofd gunde de uitgelaten tweewielersbende geen blik. Onverstoorbaar plukte hij met een lege mosselschelp een andere mossel uit de pot en sopte hij friet na friet kopje-onder in een vlotje mosselsaus. Ook het peil in de *Chardonnay*-fles daalde gestaag. Intussen dronk de bezwete bende in een overmoedig tempo pinten, met gespreide koersbenen achteroverleunend in plastic kuipstoelen waarvan in de kontholte de regendroesem van de vorige nacht nog zichtbaar was. Er werd onbevangen geboerd en op gezette tijdstippen waaiden ook vlam-mende scheten de gastronomische constellatie van 't Hoofd tegemoet.

Zie: dat laatste hadden ze niet mogen doen. 't Hoofd was gewend aan veel alcohol en lawaai; in dergelijke biotopen vertoonde hij geen tekenen van irritatie. Maar mosselen begeleid door strontlucht en inwendige opgebruikte luchtbel-len... nee. Na zijn voorlaatste mossel en een grote hink-stap-slok, waarbij hij het grondsop van de *Chardonnay* helemaal soldaat maakte, straalde hij een woedende blik in de richting van de *Gentse Feesters*. Onmiddellijk werd die blik meervoudig teruggekaatst. Men rook zwakheid. Hyena's hadden een gewonde hinde afgezonderd.

't Hoofd van zijn kant voelde zich plotseling beresterk. Hij had immers de hele fles *Chardonnay* als brandstof gebunkerd, en ook het vaste voedsel, dat lekkers uit de zee, was één geworden met zijn vege lijf. Hij bleef dus blikken, het assortiment scheten en boeren leek uitgeput, maar nu stegen openlijk kwalijke spreekballonnen uit monden op. Die bereikten duidelijk de oren van 't Hoofd, ten westen en ten oosten van zijn hoofd ingeplant. Hierbij overheersten de o-klanken onmiskenbaar.

't Hoofd kweekte razendsnel een groot debiet aan adrenaline, inmiddels gemixt met cafeïne. In een opwelling stond hij bruusk op en beende hij vastbesloten in de richting van de pestgroep. Dat was letterlijk buiten de waard gerekend, die van in de deuropening toevallig getuige was van de plotse beweging en die interpreterde als een vlucht voor de rekening. De wielertoeristen zaten namelijk vlak bij de uitgang van het terras. 't Hoofd werd halfweg zijn korte parcours bij de lurven gevat door de patron van *De Oude Melkerij*.

‘Hela man: waar dacht gij naartoe te gaan, hé? Zijt gij niks vergeten?’

Verbouwereerd draaide 't Hoofd zijn hoofd om, terwijl de fietsbende grijnslachend op zijn totale vernedering toekeek. De patron legde nu een hand op de schouder van 't Hoofd en hield hem zowaar met een zachte klauwgreep bij zijn hemd vast, als een betrapte stouterik.

‘Maar... ’ hakkelde 't Hoofd met een vreemd, hoog stemmetje. ‘Maar... ’.

Hij knikte naar zijn tafeltje, naar de grinnikende bende, weer naar zijn tafeltje, maar de betekenis daarvan ontsnapte de patron volledig. Als een bestraffende schoolmeester schudde hij langzaam van nee, met gesperde ogen als schoteltjes, terwijl hij daarbij uitdrukkelijk het strijkje van de armoezaaier uitbeeldde: hij wreef duim en wijsvinger tergend over elkaar. Daarbij hield hij 't Hoofd ononderbroken bij zijn schouder vast, of althans: bij diens zomerblauwe hemd.

De fietsende feestneuzen grinnikten en ginnegapten nu onbeschaamd hardop, gebruikmakend van bolle klakkeloze *Westhoekse* klanken en woorden zo vet als de modder van *Bachten de Kupe*. 't Hoofd voelde zich zowel in de rug geschoten als frontaal gefusilleerd. De doodsteken volgden elkaar nu snel op.

‘Hei: zijt ge d’er nie bij met uw hoofd?’

‘Moules à la tête à tête !’

Collectief gebrul steeg op. Iemand viel met zijn kuipje achterover, een waaier bier zeilde door de lucht.

‘Ja maar... !’ deed de mosselbaas, zijn greep verslaptte, en toen explodeerde een jarenlange opgekropte voorraad cafeïne in 't Hoofd. Hij stortte zich met een hoge oorlogsgil in de groep, die verlamd was door de drank. De patron, eerst verbijsterd door dat hoge stemmetje dat uit dat immense hoofd ontsnapte, daarna ontzet door de ravage die zich binnen de halve minuut in de groep voltrok, holde ijlings weer naar binnen. Andere klanten waren er niet om bij te springen. In luttele ogenblikken verbouwde 't Hoofd de slordigheid van het groepsgebeuren tot een verwrongen postmodern tafereel waaruit weldra alleen nog gekreun van stemmen en geschraap van plastic opsteeg. Nog natrillend en bibberend van woede beende hij daarna met grote stappen naar de kleine parking naast *De Oude Melkerij*...

... waar op dat ogenblik een soepel verend firmawagentje van *JANNI'S KOFFIE* opgezwenkt kwam en zonder aarzelen de dichtstbij gelegen parkeerplaats invulde. 't Hoofd stokte in zijn bewegingen, perplex. De *Chardonnay* klotste aan beide kanten van zijn hoofd nog wat na. Het minivrachtautootje spuwde een kwieke *captain of industry* uit die onmiddellijk een sigaret opstak.

‘Hoi there! Goed weer hé? Z’ebbe gluk in Giènt!’

‘Mm,’ deed 't Hoofd.

JANNI'S KOFFIE: wrong time, wrong place.

In een opwelling fabriceerde 't Hoofd toen de langste volzin sedert hij op zijn stadhuis ter gelegenheid van zijn nieuwe elektronische identiteitskaart voluit zijn namen en adres had moeten formuleren:

'Er is daarnet op het terras een dronkemansruzie geweest, ze liggen daar allemaal groggy dooreen en de baas is naar binnen gevlucht, ik ben hier alleszins weer weg!'

'Hé?' deed de reiziger in koffie, hij sleurde aan zijn sigaret tot de rook zowat zijn tenen bereikt moest hebben, maar 't Hoofd had intussen al zijn lichaam in zijn eigen autootje gematerialiseerd en vlamde even later van de plaats des onheils weg. Gereutel steeg zwakjes van tussen de plastic terraskuipjes uit.

'Het was een kerel met een opvallend groot hoofd.'

'Leeftijd?'

'Bah... voor in de dertig, schat ik.'

'Tongval? Dialect?'

'Eh... hij zei niks.'

'Hij heeft hier toch mosselen besteld?'

'Aangewezen, zo: met zijn vinger. En een koffie ook. Uitgebeeld. Zo.'

'Jaja.'

'De wijn ook.'

'Hij wees welke wijn hij wou?'

'Ja, op de menukaart.'

'Was hij dan doofstom misschien?'

'Nee, toen hij eh... vlak voor hij amok begon te maken, heb ik zijn stem gehoord. Eh... eerder een vrouwenstem.'

'Een vrouwenstem? De stem van een vrouw?'

'Of een kinderstem.'

'Tja, we zitten hier dus duidelijk met een probleem hé: een groot hoofd dat niks zegt met een kinderstem. Auto?'

'Niet op gelet.'

'En hij heeft dus niet betaald?'

'Nee, hij was foetsie na... na die veldslag.'

'En die groep fietsers... hebben niks meer gezien? Iets opvallends of zo? Kwestie van een signalement hé. Een groot hoofd, dat is zo weinig... '

'Ze zaten met de bibber en ze hadden het allemaal over dat hoofd. Jonge gasten allemaal. Ik heb de dokter van 't dorp gebeld voor verzorging. Blutsen en builen en zo. Ze hebben samengelegd om die dokter te betalen. Ze zijn daarna nog doorgereden naar Gent.'

'Per fiets dus?'

'Ja. Die waren nog heel.'

'Ze hadden beter gewacht tot wij hier waren.'

'Tja... ik denk dat ze toch liever vertrokken. Ze waren nogal eh... '

'Jaja. We zijn mee. Er is dus geen klacht ingediend?'

'Van zij niet, nee, nee. En die *voyageur* is ook al weg, jammer. Die kwam net van de parking toen... '

'... en heeft die geen auto gezien of zo? Er waren toch geen andere klanten?'

'Ja, maar hij twijfelt tussen zwart of wit, de kleur van zijn auto bedoel ik, die kerel met dat hoofd had hem eerst een heleboel dingen toegeroepen en verdween dan razendsnel... '

'... ook met zo'n stemmetje?'

'Eh... ja.'

'Het kan een dwaalspoor zijn.'

'Wat?'

'Ewel: dat stemmetje.'

'Ja... '

'En je weet dus ook niet welke richting hij... '

'Je kunt hier maar twee richtingen nemen: naar 't dorp of naar Gent.'

'Ja, zwart of wit dus weer, allez, goed, eh... geef nog eens het adres van die dokter.'

De arm der wet noteerde deze enige zekerheid, naast het gegeven van een groot hoofd plus een hoog kinderstemmetje.

'Hoog stemmetje is met twee *m'en*,' wees de patron nog even aan.

'Jaja, rap schrijven hé... Men maakt al eens een fout.'

'Ik wil mij niet moeien hoor.'

'Je moet dat maar over het hoofd zien.'

'Eh?'

Na de kopstoot in de tearoom betekende de veldslag op de terreinen van *De Oude Melkerij* het tweede wapenfeit van 't Hoofd. Hij had nu twee strepen op zijn kerfstok. Telkenmale vormde uitlokking de oorzaak van de explosie.

't Hoofd besloot wijselijk een poos onder te duiken. Hij zou voortvluchtig zijn in zijn eigen huis. Die fietskerels waren immers uit zijn eigen westelijke provincie opgedoken. Hij koos voor een *low profile* en bleef veilig thuis. Daar rochelden dag en nacht de koffiezetapparaten. Hij had er een in de keuken, een *senseo* in de woonkamer en een cappuccinatoestel boven in zijn werkkamer. In die laatste ruimte bevonden zich een tafel met een leunstoel, een fauteuil en een honderdtal boeken. Tevens kaarsen: 't Hoofd placht graag te lezen bij kaarslicht en nacht en ontij. Zijn verzameling boeken omarmde een minicollectie van zeventien

diverse uitgaven van *Max Havelaar, of De koffieveilingen der Nederlandsche Handel-Maatschappij*, door *Multatuli, ofte Eduard Douwes Dekker*.

Ik wil gelezen worden.

Ik wil gedronken worden.

In dit mekka van de mokka en beroemde koffieveilingen dook 't Hoofd onder. Asiel in eigen huis. De communicatieapparatuur van de 21ste eeuw was er beperkt tot een minimum: een vast telefoontoestel dat zelden zoemde, een mobieltje dat hij nooit gebruikte, een pc waarop hoofdzakelijk een hallucinant wervelende *screensaver* te zien was, een kleinbeeld televisie waar zich op het scherm al zoveel stof had verzameld als er in de urne van zijn verwekkers aan te treffen was. De radio zweeg permanent.

't Hoofd zat heel vaak in zijn bovenkamer.

Het raam van die bovenkamer bood zicht op een kleine tuin. Belendend waren er ook bescheiden stadstuinen, gescheiden door manshoge muurtjes. In de rechtertuin was zich een te grote beuk aan het ontwikkelen. Een tak ervan reikte al ver over de scheidingsmuur heen. Bij winderig weer tikte die tak in een tergende, onvaste percussie telkens weer tegen het raam van 't Hoofds bovenkamer.

Diverse keren al was 't Hoofd onder het lezen woedend uit zijn fauteuil opgesprongen, aanstalten makend om...

... maar ofwel was het in het holst van de nacht...

... ofwel waren de bewoners niet thuis...

... ofwel stakte hij weer in zijn driftbui omdat hij besepte dat

a. hij nooit zou durven aanbellen

b. er vast en zeker geen gebenedijd woord over zijn lippen zou komen...

Ingrepen vanuit zijn bovenkamer zelf waren onmogelijk: de tak was inmiddels te stevig ontwikkeld, en hij danste ook telkens weer ongrijpbaar weg in het donkere zwerk. Een tantaluskwelling. Aldus werden de territoriale luchten van 't Hoofd vaak geschonden.

Dat werd nog duidelijker tijdens zijn zelfgekozen isolement in de coma van de hoogzomer. Die verdomde beukentak – in die periode op zijn zwaarst vertakt dan nog – vormde meermaals de falanx van zomerstormen en onverwacht opstekende onweersbuien. Ooit was het ruitentikkerij geweest; nu escaleerde dat tot regelrechte aanslagen. 't Hoofd vreesde zelfs voor het voortbestaan van zijn raam, dat luik op een stille wereld aan de achterkant van de huizen. Nou: stille!

Naarmate de nachten, de koppen koffie en de bladzijden elkaar opvolgden, en augustus zich (in tegenstelling tot zijn reputatie als *rusthuis van de zomer*) als een winderig gedrocht manifesteerde, begon het in 't Hoofd ook meer en meer te kolken.

Op een nacht eind augustus was de maat vol. Na een zoveelste abrupte aanslag van de tak op het raam morste 't Hoofd geschrokken tot in zijn ruggenmerg een versgezette glazen mok cappuccino over zijn *Max Havelaar*. De vloeistof walste er zo uit en gaf de gespreide bladzijden een theekleur. Ook zijn kaars kukelde om; kaarsvet drupte gloeiend over de rug van zijn hand.

'Godverdegodverdegodver... !!' piepte hij woedend.

In een oogwenk stond 't Hoofd in zijn tuintje. Hij monsterde de bovenramen van zijn burens. Toestand status quo. Daarna maakte hij een gek opsprongetje en hees zich omhoog tot zijn hoofd over de scheidingsmuur piepte. Toestand gelijkvloers idem dito. Ze waren duidelijk nog niet thuis: op zomerreis. 't Hoofd liet zich weer zakken en haastte zich naar zijn minuscule tuinhokje. Daar griste hij een ouderwetse getande handzaag van een spijker in de muur. Terug in de tuin bedreef hij meetkunde met zijn ogen, gehandicapt door het donker en de heen-en-weerzwiepende variabelen. Kon hij rechtstaande op de muur de pesttak in diens achillespees bereiken met zijn zaag en tegelijkertijd zijn evenwicht behouden? Waar hield hij zich dan aan vast? Zou hij misschien in de boom zelf moeten klauteren? Dan moest hij...

't Hoofd knikte en mikte resoluut de zaag over het muurtje. Daarna wrong hij er zichzelf op, over en af. Even bleef hij roerloos staan om op adem te komen en aan het nieuwe duister te wennen. Bij de gedachte aan een eventuele plotse nachtelijke thuiskomst van zijn burens diende hij ijlings zijn sluitspier te commanderen; een halve minuut lang kromp hij in een volstrekt idiote houding ineen. Toen kon-ie wel weer.

Hij zocht zijn zaag en ontdekte dat hij met zijn ene voet op het blad stond. Daarna bedreef hij weer wat meetkunde, vanuit het nieuwe perspectief. Hij kreeg nu ook af en toe het buitengeluid te horen van die verdomde tak tegen zijn raam. Via een faseplan beklom 't Hoofd vervolgens de beukenboom. Hij mikte telkens de zaag ergens tussen handig gevorkte takken of in het gebladerte boven zijn hoofd, en volgde dan zelf. Dat had af en toe heel wat voeten in, nou: boven de aarde. Vooral zijn hoofd kreeg het hard te verduren. Tot zijn eigen verbazing bevond hij zich toch plotseling al enkele meters boven de begane grond, richting klotetak. Het blad van de zaag, dat af en toe opglansde in wat karig maanlicht, wees hem de weg. Even nog hield hij halt, opnieuw in verband met zijn sluitspier. *Verdomme, had ik me toch maar beter vooraf ontlast.*

De laatste fase betrof het betreden van de veroordeelde tak. Die was dik en stevig genoeg, en bood onderweg diverse steunpunten en houvasten. Zie: nu bevond hij zich zelfs alweer halvelings in zijn eigen luchtterritorium, al werd hij, samen met de tak, door de stormachtige wind heen en weer gewiegd tussen zijn eigen tuin en die van zijn burens. Even droop er een grimlach over zijn tanden. Dan zette hij zich schrap, mikte de tanden van zijn zaag op wat hij dacht de zwakste schakel in de tak te zijn en begon te zagen. Het blad plooid eerst enkele keren onwillig, maar plotseling kon het feest beginnen. Het lawaai van het gerasp werd overstemd door het wilde gesuizel en gedreun van het gebladerte in de stormwind. Het was een taai karwei. Na ettelijke minuten had hij nog maar een luttele inkeping veroorzaakt. Die zaag had dan ook al jaren ongebruikt aan de muur in het berghok gehangen.

Een fellere windstoot stak onverwacht op. Fijn zaagsel woei plotseling in zijn gezicht en in zijn mond.

‘Getver!’

’t Hoofd staakte zijn arbeid, spuugde, greep naar zijn ogen, zijn mond, kwam enkele handen te kort en verloor toen compleet het evenwicht. Via een vreselijk faseplan, waarbij zijn zaag hem jammer genoeg alweer telkens voorafging, kudelde hij als een marionet waarvan de speler dronken is naar beneden. Zijn hoge piepstemmetje werd overstemd door gekraak alom. Hij plofte niet met een loodzware smak ter aarde neer, nee, hij bleef ergens onderaan haperen met zijn hoofd in de dodelijke houdgreep van een gevorkte tak en werd aldus terzelfder tijd geknakt, verstikt en opgehangen, terwijl de zaag onderweg al haar tanden had gezet in het weekste vlees ter hoogte van zijn lendenen.

Boven in de donkere werkkamer begon een volgende cappuccino te druppen – verspilde druppels die bij gebrek aan een glazen mok op de warmhoudplaat vielen en steeds luider sissend bellen bliezen.

‘Kan het hier een burenruzie betreffen? Sorry: we moeten dat vragen hé.’

‘Nee... nee: we hadden helemaal geen contact. Hij zei nooit niks, knikte zelfs nooit. Had met niemand in de straat contact. Een eenzaam. We wisten zelfs niet wat hij deed.’

‘Wat hij deed?’

‘Als beroep.’

‘Aha, eh... er is jullie dus niks opgevallen? De laatste tijd bijvoorbeeld?’

‘Dat hoofd... hij had zo’n opvallend groot hoofd.’

‘Ja... ’t zag er fraai uit. Hoelang waren jullie op reis?’

‘Van de 15de. Twee weken.’

'De-vijf-tien-de. Oké. Eh... kenden jullie zijn naam?'

'Eh... nee. Nu je het zegt: nee.'

'Tiens, is mogelijk in de stad hé.'

'We zijn er hier niet goed van, hoor. Mijn vrouw en de dochter zijn helemaal... '

'We zenden bijstand, meneer, wees gerust, psychologische bijstand. Eh... die zaag: uw zaag?'

'Maar nee! Ik heb dat ding nooit gezien!'

'Acht u zelfmoord een mogelijkheid?'

'Tja... '

'Aan uw boom valt niet veel te zien hé. Ik bedoel: door de val zijn wat takken en twijgen gesneuveld, maar eh... was hij iets van plan met die zaag ginder hoog misschien?'

'Ja, dat weet ik niet hé!'

'Hiernaast in zijn huis lag er nog een koffiemachien aan. Het is half gesmolten. De kerel had een kleine collectie koffiedinges, eh... zetapparaten. We zullen dat ook verder moeten onderzoeken.'

'Komt zo ne keer thuis, verdomme!'

'Zeg dat wel, meneer. Je mag het niet gedroomd hebben.'

'Wat gebeurt er nu verder?'

'Tja: eventuele familie opsporen, en een onderzoek starten hé. Kreeg hij soms bezoek?'

'Ja, nee, weet niet... '

'Een echte eenzaat hé... Wat mag in godsnaam hierachter verborgen zitten.'

In de keuken klonk geschuifel van voeten, zacht gesnik en gepruttel van een koffiezetapparaat.

'Koffie, heren?'

'Graag.'